

Döyüş ruhlu, məhəbbət misralı şair

Düşüncələr - Görmək istəmədiyi yerə aparır insanı, eşitmək istəmədiyi sözləri eşitdirir insana, həmsöhbət olmaq istəmədiyi insana bağlayır insanı. Bəs məcburiyyat nadir? - Sevmadıklarımıza sevə- sevə "boyun əyməkdir". Büttün düşüncələr hadisələr kimi tarixə qovuşmur. Mənə elə gəlir ki, düşüncələr qətiyyən mücərrəd deyil. Özümməxsus səbəbim də var: insan nəfəs alır, yaşayır və düşünür. İnsanın ruhu toxunur düşüncələrinə. Düşüncələrin yegana rahatlıq tapıldığı məkan insanın ruhudur. Onu ancaq ruh adamları anlayar. Bir müddətdir yaradıcılığını diqqətlə izlədiyim şair Rəfail Tağızadə də belə ruh adamlarından biridir. Onun haqqında çoxdan yazmaq istəyirdim, ləp çıxdan.

Amma

Şairin vətən şeirləri oxucunun diqqətini da-ha çox özünə çekir. Rəfail Tağızadənin vətən şeirlərində başqa bir qəribə iz var. Sənki şeirlərin içindən bir yol uzanır

İnsan ömrü bitər, amma Rəfail Tağızadənin vətən şeirlərinin içində vətənə uzanan yollar bitməz.

Sahibin axtaran bir qara xəyal,
qulaq kasılıbdi yel sorağına,
dikib gözlerini qaribər kimi,
bağlı qapılın lal dodağına.

İnsanın ağılına gelməyənlər başına geləndə
həmisi tələtüm içinde olur. Telətümələr ise inanılmaz dəhşətlər və ən saf sevgilər yaradır. Şairin başına gelən vətən itkisi onun qəlbində
bir ışyan yaratmışdır. Qazandığımız zəfer isə
şairin yanın qəlbine melhəm oldu. R.Tağızadənin
nisgildən yanan qələmi, qələbəye kökləndi.

Qollarmı tale yoldu,
düş yola aparım səni.
Bizi ordan bura atan,
dərdlərdən qurtarım səni.

sanın sesini boğur. Düşünürəm ki, onların fər-yadi gözlərində yazılır. Bu susqun, amma heç zaman susmayan bəşəri nələ şairin "Çağırış"ında da öz əksini tapıb:

Od götürüb odlanan,
yollar yandırı manı.
Toylarda yellənmeyən,
qollar yandırı məni.

Bir ana fəryadının, nisqilinin bu dərəcədə "möhtəşəm" təsviri daşın da bağrı yarır.

Rəfail Tağızadənin torpaq, yurd mövzusundan "qoparaq" sevgi şeirləri yazmağı şairin daxili dünyasının zənginliyindən irəli gəlir. Onun məhəbbət lirikasında ilk gözümüz oxşayan şeiri "Şəhər tənhalığı" oldu. Şeirdəki bütün misralar yəne de nisgildən-nisqilə səykarındı... Elə bil bir-birinə təselli idi.

Bu gece yuxuma kimlər girecək?
Bu dar otaqların yuxusu qəliz.
Eh, məni haradan tapacaqlar ki,
şəhər küçələri saxlamayı iz.

Şəhərə bigənə yanaşmaq, onu etibarsızlıq-da qınamağı da var şairin. Belə də haqlıdır. Sənki şair də şeirlərində gerçekleşən "bəlkələri" yaşıdır...

Aysız gecələrdə qarənlıq qatı,
küçənin halını fanarlar bilər...
Bu hissiz-duyğusuz zülmet gecənin,
derdini yuxusuz qalarlar bilər.

Xeyallar bəzən insanı menzil başına çatdırır, bəzən də heç bir addım atmağa da qoymur... Rahat düşüncələr narahat düşüncələr-dən doğulur desək, heç də yanılmayıq. Gileyə nigaranlığın qoynunda yatırımı şair?!

Günahlar atılır zamanın üstə,
ömürlər eriyir gumanın üstə.
Yaxşılar savaşır yamanın üstə,
gün keçir, ay örür, könül nigarən.

ƏNTİQƏ KƏRİMZADƏ